

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Romana Horáčka, Ph.D., a soudců JUDr. Jiřího Macka a JUDr. Gabriely Kučerové ve věci

žalobce: **DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentura, z.s.**, IČO 65401875
sídlem Krátkého 143/1, Praha 9
zastoupený advokátem JUDr. Františkem Vyskočilem, Ph.D.
sídlem Voršílská 130/10, Praha 1

proti
žalovanému: **Uloz.to cloud a.s.**, IČO 04172159
sídlem Mezibranská 1579/4, Praha 1
zastoupený advokátem Mgr. Janem Krabcem, LL.M.
sídlem Tyršův dům, Újezd 450/40, Praha 1

o nárocích vyplývajících z práva duševního vlastnictví, **k odvolání žalobce a žalovaného** proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2019, č. j. 34 C 5/2017-360,

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. potvrzuje, ve výroku II. se mění tak, že žalovaný je povinen zdržet se omezování počtu dotazů na audiovizuální díla Obušku, z pytle ven! (1955, režie Jaromír Pleskot), Ostře sledované vlaky (1966, režie Jiří Menzel), S čerty nejsou žerty (1985, režie Hynek Bočan), Vesničko má středisková (1985, režie Jiří Menzel), Pelíšky (1999, režie Jan Hřebejk) a Kobry a užovky (2015, režie Jan Prušinovský), kladených z adresy internetového protokolu žalobce IP 86.49.190.2 na server přístupný prostřednictvím doménových jmen www.ulozto.cz, www.uloz.to, www.ulozto.info, www.ulozto.org, www.ulozto.biz, www.ulozto.net, www.ulozto.sk anebo www.zachowajto.pl, do 30 dnů od právní moci rozsudku, a to po dobu trvání majetkových práv k těmto dílům a zároveň po dobu, kdy tato práva jako kolektivní správce vykonává žalobce, ve zbytku se žaloba zamítá; ve výroku III. mění tak, že žalovaný je povinen

zdržet se na stránkách www.ulozto.cz, www.uloz.to, www.ulozto.info, www.ulozto.org, www.ulozto.biz, www.ulozto.net, www.ulozto.sk anebo www.zachowajto.pl umožnění stahování digitálních souborů s příponami .avi, .mkv, .mk3d, .mks, .mp4, .m4a, .m4p, .m4b, .m4r, .m4v, .mpg, .ogv, .oga, .ogx, .ogg, .spx nebo .wmv obsahující audiovizuální díla Obušku, z pytle ven! (1955, režie Jaromír Pleskot), Ostře sledované vlaky (1966, režie Jiří Menzel), S čerty nejsou žerty (1985, režie Hynek Bočan), Vesničko má středisková (1985, režie Jiří Menzel), Pelíšky (1999, režie Jan Hřebejk) a Kobry a užovky (2015, režie Jan Prušinovský), pokud můžou členové veřejnosti tyto soubory vyhledat zadáním titulu díla (s diakritikou či bez ní) ve vyhledávací poskytnutém k tomu veřejnosti žalovaným, do 60 dnů od právní moci rozsudku, a to po dobu trvání majetkových práv k těmto dílům a zároveň po dobu, kdy tato práva jako kolektivní správce vykonává žalobce, ve zbytku se žaloba zamítá.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Františka Vyskočila, Ph.D. na náhradu nákladů řízení 29 608,57 Kč a na náhradu nákladů odvolacího řízení 5 001,30 Kč.

Odůvodnění:

1. Městský soud v Praze shora uvedeným rozsudkem rozhodl tak, že zamítl žalobu na uložení povinnosti žalovanému odstranit anebo veřejnosti znepřístupnit digitální soubory obsahující audiovizuální díla Obušku, z pytle ven! (1955, režie Jaromír Pleskot), Ostře sledované vlaky (1966, režie Jiří Menzel), S čerty nejsou žerty (1985, režie Hynek Bočan), Vesničko má středisková (1985, režie Jiří Menzel), Pelíšky (1999, režie Jan Hřebejk) a Kobry a užovky (2015, režie Jan Prušinovský), a zdržet se do budoucna zpřístupňování těchto audiovizuálních děl veřejnosti (výrok I.), uložil žalovanému povinnost zdržet se omezování počtu dotazů kladených z adresy internetového protokolu žalobce č. 86.49.190.2 na server přístupný prostřednictvím doménových jmen www.ulozto.cz, www.ulozto, www.ulozto.info, www.ulozto.org, www.ulozto.biz, www.ulozto.net, www.ulozto.sk anebo www.zachowajto.pl, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku (výrok II.) a zdržet se umožnění veřejného zpřístupňování digitálních souborů s příponami .avi, .mkv, .mk3d, .mks, .mp4, .m4a, .m4p, .m4b, .m4r, .m4v, .mpg, .ogv, .oga, .ogx, .ogg, .spx nebo .wmv obsahující audiovizuální díla Obušku, z pytle ven! (1955, režie Jaromír Pleskot), Ostře sledované vlaky (1966, režie Jiří Menzel), S čerty nejsou žerty (1985, režie Hynek Bočan), Vesničko má středisková (1985, režie Jiří Menzel), Pelíšky (1999, režie Jan Hřebejk) a Kobry a užovky (2015, režie Jan Prušinovský), pokud můžou členové veřejnosti tyto soubory vyhledat zadáním titulu díla (s diakritikou či bez ní) ve vyhledávací poskytnutém k tomu veřejnosti žalovaným a to do 60 dnů od právní moci rozsudku (výrok III.). Zároveň rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, že uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení 81 507 Kč (výrok IV.) a zamítl návrh na vyslovení předběžné vykonatelnost rozsudku (výrok V.).
2. Vyšel přitom z tvrzení žalobce, že je oprávněn k výkonu dobrovolné kolektivní správy majetkových práv autorských dle autorského zákona a tato správa se týká děl literárních, vědeckých, kartografických, dramatických, hudebně dramatických, choreografických, pantomimických a děl audiovizuálních. Zastupuje takto celkem 4 789 tuzemských nositelů práv, na jejichž účet se vlastním jménem domáhá ochrany těchto práv.
3. Žalovaný provozuje českou datovou úschovnu, která je založena na provozování internetových portálů, na kterých se sdílí autorským právem chráněná díla, dostupná na internetových doménách uloz.to, ulozto.cz, ulozto.info, ulozto.org, ulozto.biz, v anglické verzi ulozto.net, slovenské ulozto.sk a polské zachowajto.pl. Služba poskytovaná žalovaným je službou protiprávní, neboť téměř výhradně slouží ke sdílení zákonem chráněných autorských práv, kdy uživatelé svá data na server (umístěný v ČR) žalovaného nahrávají právě za účelem neomezeného sdílení s veřejností, ne proto, aby si je zálohovali. Rychlost stahování souborů je vázaná na to, zda si uživatel ve službě koupil „kredit“, (které představují velikost souborů, kterou je uživatel oprávněn stáhnout z úložného prostoru). Kredit lze zakoupit v rozmezí 1 000 MB za Kč 30 do 340 000 MB za 1 000

Kč, kdy platit lze prostřednictvím SMS, bankovním převodem, online převodem či virtuální měnou Bitcoin. Podobný princip fungování lze dohledat i u dalších služeb jak v ČR, tak v zahraničí. Při vyhledávání funguje tzv. našeptávač, který již v průběhu vepisování názvu vyhledávaného souboru nabízí různá hesla dle počátečních písmen a navrhuje nejvyhledávanější výrazy, vyhledávač a tzv. listing, tj. vedení statistik jako nejstahovanějších souborů, velikosti souborů, dle kategorií atd. Výsledky vyhledávání pak lze třídit a řadit dle nejrůznějších kritérií. Existuje i tzv. partnerský program (v několika typech), který motivuje uživatele k nahrávání oblíbených autorských děl, kdy za jejich stažení ostatními uživateli je tento odměněn - k zakoupenému kreditu se mu připočte kredit zdarma. Uvedl, že uživatelé, kteří nahráli rozmnoženiny autorských děl do úložného prostoru služby, většinou nedisponují oprávněním autorů k jejich sdělování veřejnosti v souladu s autorským zákonem.

4. Žalobce dále uvedl, že u běžných legálních datových úložišť (úschoven) platí uživatel, který soubory do úschovny nahrává, zatímco u žalovaného platí ten uživatel, který má zájem o rychlejší stahování souborů. Uvedl, že není zřejmé, kdo z veřejnosti by platil za stahování něčích fotografií z dovolené či privátních dokumentů. Službu žalovaného porovnával s dalším českým online úložištěm s názvem „Úschovna“, ve které není funkce vyhledávání. Stahovat mohou pouze uživatelé, kteří mají k dispozici tzv. URL link (pro přesnou identifikaci). Žalobce je tak provozovatelem služby, jejíž ekonomická výnosnost je založena výlučně na soustavném porušování autorských práv, proto se žalobce domáhá dle § 40 odst. 1 písm. f), eventuálně § 40 odst. 1 písm. b) autorského zákona předmětných zdržovacích výroků.
5. Žalovaný v podstatě nezpochybňoval faktická tvrzení žalobce ohledně způsobu provozování internetových stránek, sporoval však závěry, které žalobce z toho činí. Uvedl, že provozuje internetové stránky „ulož.to“ dostupné např. na doménách <http://www.uloz.to> nebo <http://www.ulozto.cz>, kdy licenci k provozu této internetové stránky nabyl dne 2. 2. 2016, a tudíž za jednání předchozího provozovatele nenese žádnou odpovědnost. Žalovaný uvedl, že obchodní činnost jím provozovaná je zcela v souladu s obchodními podmínkami dostupnými na uvedených doménách. V těchto jsou uživatelé poučeni, že uživatel je povinen zajistit soulad umístění nahraného souboru na server se zásadami uživatelského obsahu a že uživatel nesmí umístěním nahraných souborů na server porušovat autorská práva, práva související s právem autorským, práva k ochranné známce, obchodní jméno, chráněné označení původu nebo práva průmyslová. Vyhledávač na stránkách služby podle něj představuje legitimní, nezbytný a běžný nástroj, který ostatním umožňuje orientovat se v dostupném obsahu a nalézt hledanou informaci, kdy na stejném principu funguje většina služeb typu Google či Seznam, YouTube, Vimeo, rajce.net. Zároveň však toto vyhledávání usnadňuje vyhledávat výskyt protiprávně šířeného obsahu. Našeptávač je rovněž standardní technologií využívanou řadou vyhledávačů včetně např. Google, pomocí které lze dohledat i obsah porušující autorská práva. Partnerský program představuje rovněž obvyklou a běžnou formu uživatelské iniciativy a loajality, a je žalovaným konstruován tak, aby neposkytoval uživatelům žádné peněžité plnění, a nebyl tak zneužíván. Obchodní model žalovaného je tak založen na platbách ze strany stahujících uživatelů (a reklamě). Poukázal na to, že i portál uschovna.cz nezpłatňuje pouze základní služby, ale zpoplatňuje nadstandardní, stejně jako žalovaný; služby Vimeo a YouTube rovněž nezpłatňují nahrávání souborů. Uvedl, že zpoplatňování rychlejšího stahování není nic, co by bylo protiprávní či neobvyklé. Zobrazení automatického náhledu je běžný průmyslový standard, který uživateli napomáhá v orientaci, a kterým disponují (v různých variantách) služby Google, Google Drive, Seznam.cz a Dropbox. Skutečnost, že většina českých cloudových služeb tuto funkci nenabízí, je dána nedostatkem potřebných technologií, nikoli, že by z nějakého důvodu je uživatelům nechťeli poskytnout.
6. K namítanému blokování seznamu dotazů uvedl, že je to zcela běžný prostředek ochrany takového zařízení před útoky z vnějšího světa, a jedná se o průmyslový standard, který používají všichni poskytovatelé obsahu či služeb. Nejedná se o blokaci dotazů pouze ze strany žalobce, ale o obecně nastavený bezpečnostní prvek proti útoku za účelem vyřazení příslušné služby z provozu, popř. k

napadení systému vzdáleného cíle. Uvedl, že byl a je ochoten se žalobcem o poskytnutí výjimky z nastavené ochrany jednat. Zároveň poukázal na to, že v poslední době žalobce posílal chybná oznámení o protiprávní povaze obsahu informací uložených uživateli na server, přestože ve skutečnosti šlo o obsah zcela nezávadný. Poukázal rovněž na to, že žalovaný během provozování služby zrušil několik stovek uživatelských účtů pro porušování podmínek žalovaného, a to z různých důvodů. Navrhl zamítnutí žaloby.

7. Soud věc posoudil podle § 5 a násl. zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti (dále jen „ZSIS“). K zamítavému výroku I. rozsudku uvedl, že se podle názoru soudu jedná o příliš obecné zadání a nebylo by soudně vykonatelné. K blokování dotazů žalobce na servery žalovaného (výrok II.) soud uvedl, že z dokazování vyplynulo, že žalobce neměl (a nemá) možnost tuto lustraci provádět bez určitého omezení, a tím jeho „kontrola“ byla (a je) značně omezena. Sám žalovaný nezpochybňoval, že došlo k omezení resp. k blokování příliš vysokého počtu dotazů, což je běžný prostředek ochrany před útoky, a uvedl, že je i nadále ochoten jednat se žalobcem o poskytnutí výjimky z nastavené ochrany. Vzhledem k tomu, že v průběhu řízení mezi účastníky k dohodě v tomto směru nedošlo, a žalobce setrval na uložení této povinnosti, soud ji uložil, neboť jak bylo v řízení zjištěno, jedinou možnou cestou pro žalobce, jak docílit odstranění nahraných souborů s protiprávním obsahem (alespoň některých z nich, kdy žalovaný sám aktivně nevyhledává), je právě jejich vygenerování formou dotazů a následné nahlášení. Vzhledem ke značnému počtu takových souborů je pak zcela zřejmé, že žalobci přísluší dostat výjimku z tohoto omezení, což jak uvedl žalovaný, není zásadním problémem.
8. K vyhovující části výroku III. soud uvedl, že podle jeho názoru samotný zákaz daný uživateli ohledně porušování autorských práv podle podmínek žalovaného bez odpovídajícího postihu, za situace, kdy uživatel může být „anonymní“ osoba, a kdy většinou „potrestání“ spočívá v tom, že dojde k vymazání protiprávně nahraného souboru na základě oznámení třetí osoby (s odkazem na konkrétní URL link), a kdy soubor může uživatel znovu obratem nahrát s jiným URL, je zcela nedostatečný. Za nedostatečnou ochranu autorských práv lze považovat i to, že žalovaný de facto jedná až na základě oznámení třetí osoby, a to formou přesné identifikace URL. Za podstatnou skutečnost v daném sporu je třeba považovat to, že žalobce se domáhá nikoli plošného monitorování všech již vložených a zároveň vkládaných souborů – což by bezesporu bylo pro žalovaného zátěží jak ekonomickou, tak i technickou, ale pouze zákazu veřejného zpřístupnění digitálních souborů (se specifikovanými příponami) obsahujících šest konkrétních děl, které je žalovaný schopen dohledat pomocí svého vyhledavače, a které, jak žalobce doložil, jsou uloženy na serveru a jsou veřejně přístupné. Takový požadavek lze považovat za přiměřené opatření, které po žalovaném lze požadovat a je zcela v souladu s § 5 a 6 ZSIS.
9. K návrhu na předběžnou vykonatelnost uvedl, že předběžnou vykonatelnost rozsudku uplatnil žalobce v rámci svého závěrečného návrhu bez toho, že by více specifikoval tento návrh, či že by k tomu doložil nebo navrhl důkazy. Protože soud o tomto návrhu při vyhlášení rozsudku nerozhodl, učinil tak dodatečně doplňujícím rozhodnutím dle § 166 odst. 1 o. s. ř. s tím, že ho zahrnul pod výrok V. rozsudku. Žalobce však požadavek na předběžnou vykonatelnost rozhodnutí de facto pouze zmínil jednou větou v rámci závěrečného návrhu. Rovněž soud vzal v úvahu, že při realizaci soudem uložené povinnosti bude nezbytné vytvoření určitého technického zabezpečení systému. I když soud nemá potřebnou technickou odbornost, je zřejmé, že zajištění a zavedení potřebného systému nelze provést tzv. ze dne na den. To byl i důvod, pro který soud žalovanému poskytl lhůtu pro splnění uložené povinnosti v délce 60 dnů. Z těchto důvodů soud nevyhověl návrhu na předběžnou vykonatelnost.
10. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle výsledku sporu a § 142 odst. 1 o. s. ř.
11. Proti rozsudku se včas odvolal žalobce i žalovaný.
12. Žalobce ve svém odvolání proti výroku I. uvedl, že nesouhlasí se skutkovými zjištěními učiněnými soudem prvního stupně ani se základními právními závěry soudu. Podle žalobce bylo v řízení

prokázáno, že na serveru žalovaného došlo k uložení elektronické rozmnoženiny těchto děl i že docházelo k jejich veřejnému zpřístupňování na internetových stránkách žalovaného www.ulozto.cz dne 16. 4. 2018, že žalobce se domáhal jejich odstranění, že navzdory výzvě žalobce byla tato díla veřejnosti zpřístupňována i nadále, a že také byla jednoduše vyhledatelná z vyhledávacího pole poskytnutého v rámci služby žalovaného veřejnosti. Soud dále uvedl, že bylo prokázáno žalobní tvrzení žaloby, že služba žalovaného, tak jak je dnes provozována, je službou protiprávní, sloužící v podstatě výlučně ke sdílení autorským právem chráněného obsahu, mimo jiné též děl autorů zastupovaných žalobcem. Služba ve skutečnosti není službou „datové úschovny“, ale právě naopak službou ke sdílení dat (autorských děl, a to zejména filmů, hudby a elektronických knih). Uživatelé nenahrávají svá data na server žalovaného z toho důvodu, aby si je záložovali, ale z toho důvodu, aby je sdíleli s veřejností, a k tomuto účelu je také služba zřízena. Za tohoto skutkového stavu pak bylo povinností soudu využít právní závěry Soudního dvora EU ve věci *Ziggo* (C-610/15), podle kterého i samotné provozování, zpřístupnění anebo správa internetové platformy sloužící ke sdílení autorských děl na internetu za účelem zisku, zahrnující indexaci metadat a poskytování vyhledávače, představuje sdělování veřejnosti a že výjimka z odpovědnosti dle čl. 14 směrnice o elektronickém obchodu i § 5 ZSIS se nepoužije. Činnost žalovaného tak představuje sdělování veřejnosti (nikoli tedy pouze nepřímou odpovědnost za zásah do autorského práva, ale přímé užití autorských děl). Jestliže tedy žalovaný sděloval a nadále sděluje předmětná díla veřejnosti, je zcela na místě uložit mu rozsudkem, aby odstranil (nebo veřejnosti znepřístupnil) rozmnoženiny těchto děl a aby se do budoucna zdržel jejich užití (jejich zpřístupňování veřejnosti), neboť se nejedná o nic jiného než klasický autorskoprávní nárok opřený o § 40 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon (dále jen „AZ“).

13. Žalovaný ve svém odvolání proti výrokům II., III. a IV. rozsudku uvedl, že namítá, že soud prvního stupně staví své rozhodování na nesprávných skutkových zjištěních, když v pro rozhodnutí podstatných aspektech a okolnostech jednostranně přijímá tvrzení žalobce, aniž by taková zjištění byla podložena jakýmkoli hodnověrnými důkazy. Nevypořádal se přitom s navržnými protiargumenty a důkazními prostředky, které proti takovým tvrzením žalobce soudu předkládal žalovaný a kterými je zásadně zpochybňoval. Stejně nekriticky se pak soud prvního stupně postavil k důkazním prostředkům předloženým žalobcem.
14. Nesprávné právní posouzení věci je patrné již z bodu 27. rozsudku, ve kterém soud nejprve přiznává, že ZSIS považuje odpovědného za protiprávní jednání uživatele a nikoli poskytovatele služby, nicméně se domnívá, že zákon tuto situaci neupravuje dostatečně. Proto se rozhodl rozsudkem dotvořit právo a uložil žalovanému nové povinnosti, které jsou s platným a účinným právem v rozporu. Lze tedy říci, že rozsudek nejen že nemá oporu v platném a účinném právu a ani z něj nevychází, ale dokonce představuje popření práv, která platné a účinné právo žalovanému poskytuje. Takový postup je však v rámci kontinentálního právního systému nemyslitelný a tento nedostatek sám o sobě představuje vadu, která musí být zhojena v odvolacím řízení. Soudy tímto způsobem nemohou svým rozhodováním zasahovat do moci zákonodárné. Soud žalovanému upřel možnost provozovat službu způsobem, který právní řád výslovně předvídá, když popřel práva žalovaného zakotvená právě na ochranu poskytovatelů služeb informační společnosti vyplývající z § 5 a zejména § 6 ZSIS.
15. Rozhodnutím zakládajícím z práva neplynoucích povinností fakticky nerozhoduje pouze o osudu šesti konkrétních děl, jež bude mít žalovaný v rámci rozsudkem přikázané prevenční povinnosti povinnost aktivně vyhledávat, ale o všech dílech zastupovaných žalobcem. Další takové požadavky budou navíc následně vznášet ostatní vykonavatelé majetkových práv k autorským dílům. Přitom se nejedná jen o cloudová úložiště typu úložiště provozovaného žalovaným, ale taktéž o veškeré fotobanky typu rajce.net, u kterých budou moci vykonavatelé majetkových práv k autorským dílům požadovat předběžnou a průběžnou kontrolu obsahu soukromých alb a jejich korekci a mazání ze strany jejich provozovatelů z důvodu možného porušování autorských práv. Stejně tak diskuzní servery mohou začít být cenzurovány v případě, že se v nich budou vyskytovat odkazy na autorská

díla, což bude vyžadovat zevrubnou kontrolu samotných diskuzí probíhajících mezi účastníky. Pokud budou další subjekty jako např. OSA vznášet požadavky srovnatelné s požadavkem žalobce, ocitne se žalovaný v absurdní situaci ohrožující jeho podnikání, neboť je zcela zřetelně nemožné splnit takové požadavky aktivní manuální (tj. zaměstnanci prováděnou) kontrolou služby žalovaného a vyvinutí tak složitého filtru, který bude schopen bezchybně detekovat tak obrovské množství děl napříč všemi formami děl a formáty nahrávaných souborů. Žalovaný opakovaně upozorňoval na to, že hypotetické vyhovění takovému požadavku by fakticky znamenalo zavedení cenzury a zásadní znehodnocení práva na svobodný přístup k informacím.

16. K výroku II. uvedl, že soud prvního stupně neuvedl žádné právně relevantní důvody pro to, aby uložil žalovanému povinnost v rozsahu výroku II. rozsudku. Tento výrok je tedy nepřezkoumatelný. Případné vyhovění takovému požadavku (které je nadto technicky velmi obtížné s ohledem na použití mnoha systémů a nástrojů třetích osob) představuje pro žalobce bezpečnostní riziko, protože systémy žalovaného tím mohou být v důsledku vyhovění požadavku žalobce oslabené a zranitelné. Povinnost uložená soudem prvního stupně dle výroku II. rozsudku bez dostatečného odůvodnění právního titulu a její adekvátnosti je tedy s ohledem na vše shora uvedené zjevně nepřiměřená.
17. K výroku IV. o náhradě nákladů řízení uvedl, že žalobce úspěšný v plném rozsahu nebyl. Soud tedy rozhodl zcela v rozporu s ustanovením § 142 odst. 1 o. s. ř., přestože své rozhodnutí o toto ustanovení v odůvodnění opírá.
18. V doplnění odvolání uvedl, že za podstatné považuje usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1280/2018 ze dne 17. 10. 2018 a usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 249/19 ze dne 31. 3. 2020, které se týkalo obdobné věci. Zdůraznil, že z těchto rozhodnutí vyplývá, že žalovaný nemůže být odpovědný za protiprávní činnost uživatelů, jestliže se na ní nijak vědomě nepodílí.
19. Žalobce ve vyjádření k tomuto doplnění zdůraznil, že předložené právní otázky nejsou komplikované, a hlavně v mezidobí byly vyřešeny též SD EU v rozhodnutí ve věci „Facebook“ C-18/18 (Glawischnig-Piesczek proti Facebook Ireland Ltd.), které žalovaný ve svém přehledu judikatury zcela opomíjí. Žalobce považuje za důležité zdůraznit, že s odkazem na pravidla služby provozované žalovaným je evidentní, že se jedná o protiprávní službu sloužící ke sdílení zákonem chráněných autorských děl, kdy žalovaný neposkytuje pouze prostor k ukládání souborů, ale aktivně podporuje uživatele v nahrávání atraktivního protiprávního obsahu připsáním kreditu zdarma, přičemž tento atraktivní obsah na svých stránkách propaguje, upřednostňuje ve vyhledávání, a hlavně samotný obsah prodává. Z dostupné literatury podle žalobce též vyplývá, že „s oznámením protiprávnosti provozovateli služby se zároveň aktivuje jeho obecná prevenční povinnost ve vztahu k tomuto dílu, která má zabránit opětovnému nahrání. Obecná prevenční povinnost je limitována zákazem obecného dohledu, který má v tomto případě povahu *lex specialis*.“ Žalobce zdůraznil, že povinnosti se domáhá pouze ve vztahu k dílům, u nichž bylo prokázáno, že ve službě žalovaného jsou a jsou v ní protiprávně (žalovanému proto nehrozí žaloba ohledně 235 000 filmů). Žalovaný navíc tímto softwarovým nástrojem již disponuje, když na svých stránkách umožňuje uživatelům vyhledávání souborů dle názvu a formátu. Navrhl též opravu zřejmé nesprávnosti ve výroku III. rozsudku tak, že název domény bude znít www.uloz.to.
20. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 212 a násl. o. s. ř. k odvolání obou účastníků rozsudek soudu prvního stupně a dospěl k závěru, že odvolání žalobce je v části důvodné, odvolání žalovaného nikoliv.
21. Předmětem řízení jsou nároky na uložení povinnosti žalovanému zdržet se protiprávního jednání, které spočívá v omezování přístupu žalobce do systému žalovaného a v uložení povinnosti žalovanému odstranit anebo veřejnosti znepřístupnit ve výroku specifikované digitální soubory a zdržet se umožnění veřejného zpřístupňování digitálních souborů s příponami, pokud specifikovaná díla je možné vyhledat prostřednictvím vyhledávače žalovaného.

22. Soud prvního stupně pak dospěl k závěru, zjednodušeně řečeno, že povinnost požadovaná výrokem I. rozsudku je povinností příliš obecnou a soudně nevykonatelnou. K výroku II. uvedl, že jde o jedinou možnost pro žalobce, jak docílit odstranění nahraných souborů s protiprávním obsahem. K výroku III. uvedl, že žalobce se domáhá nikoli plošného monitorování všech již vložených a zároveň vkládaných souborů – což by bezesporu bylo pro žalovaného zátěží jak ekonomickou, tak i technickou, ale pouze zákazu veřejného zpřístupnění digitálních souborů (se specifikovanými příponami) obsahujících šest konkrétních děl, které je žalovaný schopen dohledat pomocí svého vyhledávače, a které, jak žalobce doložil, jsou uloženy na serveru a jsou veřejně přístupné. Takový požadavek lze podle soudu prvního stupně považovat za přiměřené opatření, které po žalovaném lze požadovat a je zcela v souladu s § 5 a § 6 ZSIS.

23. *K doplnění dokazování*

24. Odvolací soud, z důvodu, že pro jeho rozhodnutí je podstatný stav ke dni vyhlášení rozsudku, doplnil dokazování náhledem na webové stránky žalobce www.uloz.to /když ostatní stránky www.ulozto.cz, www.ulozto.info, www.ulozto.org, www.ulozto.biz, www.ulozto.net, www.ulozto.sk anebo www.zachowajto.pl jsou buď přesměrovány na stránku uloz.to nebo jde pouze o jinou jazykovou mutaci základních stránek/ a provedením dotazu ve vyhledávači na těchto stránkách na všechna díla uvedená ve výroku III. rozsudku, tedy Obušku, z pytle ven! (1955, režie Jaromír Pleskot), Ostře sledované vlaky (1966, režie Jiří Menzel), S čerty nejsou žerty (1985, režie Hynek Bočan), Vesničko má středisková (1985, režie Jiří Menzel), Pelíšky (1999, režie Jan Hřebejk) a Kobry a užovky (2015, režie Jan Prušinovský).

25. Z tohoto doplnění dokazování má odvolací soud za prokázané, že všechna audiovizuální díla a jejich názvy uvedené ve výroku III. rozsudku /Obušku, z pytle ven! (1955, režie Jaromír Pleskot), Ostře sledované vlaky (1966, režie Jiří Menzel), S čerty nejsou žerty (1985, režie Hynek Bočan), Vesničko má středisková (1985, režie Jiří Menzel), Pelíšky (1999, režie Jan Hřebejk) a Kobry a užovky (2015, režie Jan Prušinovský)/ jsou stále na stránkách provozovaných žalovaným www.uloz.to dostupná, a to jak v podobě počítačových souborů obsahující audiovizuální dílo /např. soubor s příponou .avi/, avšak i v podobě jiné, když na těchto stránkách fungující vyhledávač žalobce jako výsledek zadaného hledání zobrazí nejenom soubory obsahující přímo soubory s audiovizuální dílem zastupovaným žalobcem, ale i výsledky obsahující jiný formát souboru, který z podstaty tohoto typu souboru audiovizuální dílo obsahovat nemůže /např. soubor s příponou .pdf/.

26. *K otázce aktivní věcné legitimace žalobce.*

27. Podle názoru odvolacího soudu je k uplatnění všech shora uvedených nároků aktivně věcně legitimován i žalobce jako kolektivní správce. Z obecně akceptovatelného výkladu směrnice 2004/48/ES, o dodržování práv duševního vlastnictví, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/EHS, o elektronickém obchodu, a dostupné judikatury SD EU (např. C-610/2015 PIRATE BAY) vyplývá, že osoby oprávněné zastupovat zájmy vlastníka práv mohou požadovat, aby se porušovatel určitého jednání zdržel právě z důvodu zamezení tohoto nedovoleného jednání, a to i ve vztahu k třetím osobám, jejichž prostředky nebo služby jsou využívány při porušování práv /viz čl. 4 písm. c) směrnice 2004/48/ES, podle kterého uznají členské státy takové oprávnění kolektivním správcům práv duševního vlastnictví, kteří jsou řádně uznáváni jako osoby oprávněné zastupovat nositele práv, v rozsahu povoleném použitelným právem a v souladu s tímto právem/.

28. Jelikož podle odvolacího soudu je žalobce „organizací považovanou vnitrostátními předpisy (§ 97 a následující AZ) za subjekt mající přímý zájem na ochraně práv autorů, které zastupuje, a tyto předpisy mu dovolují vystupovat v řízení před soudem“, musí mu tak být přiznáno oprávnění žádat o použití opatření, řízení a nápravných opatření stanovených citovanou směrnicí. Proto je nutné kolektivní správce považovat za osoby aktivně legitimované i k uplatnění zdržovacího nároku s ohledem na § 97 AZ a skutečnost, že výkon kolektivní správy se považuje za správu cizího majetku ve smyslu § 1400 a násl. o. z.

29. *K otázce mezí tzv. bezpečného přístavu.*

30. Obecně lze uvést, že odvolací soud si je vědom jak obsahu povinností ukládaných provozovateli služby elektronických komunikací, vyplývajících zejména ze Směrnice 2004/48/ES o dodržování práv duševního vlastnictví, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/EHS o elektronickém obchodu, tak výkladu těchto povinností v dostupné judikatuře SD EU (např. rozhodnutí ve věci C-610/2015 PIRATE BAY, C-18/18 Eva Glawischnig-Piesczek v. Facebook Ireland Limited a C-610/15 Stichting Brein v. Ziggo BV).

31. Poukázat lze zejména na nutnost posouzení splnění podmínek vymezených v rozsudku SD EU ze dne 14. 6. 2017 ve věci C-610/2015, který se týkal definice tzv. „safe harbour“, aby bylo možné případně dovodit odpovědnost poskytovatele obsahu za nelegální obsah umístěný na jeho stránkách.

32. Podle tohoto rozsudku k překročení mezí „safe harbour“ dochází tehdy, když:

1. je prováděna indexace souborů torrent, tak aby uživatelé uvedené platformy pro sdílení mohli díla, na která tyto soubory torrent odkazují, snadno nacházet a stahovat;
2. je provozován nejen vyhledávač, ale i rejstřík, v němž jsou díla zařazena do různých kategorií podle povahy děl, jejich druhu nebo oblíbenosti, v nichž jsou roztríděna zpřístupněná díla, přičemž dohled nad umístěním díla do příslušné kategorie zajišťovala Pirate Bay, a nikoli uživatelé;
3. dochází k odstraňování zastaralých nebo chybných souborů torrent a aktivní filtraci obsahu ze strany Pirate Bay;
4. dochází k reklamě a propagaci, v níž provozovatelé Pirate Bay na blozích a fórech dostupných na uvedené platformě výslovně uvádějí, že jejich cílem je zpřístupnit chráněná díla uživatelům, a tyto uživatele podněcují k pořízení rozmnoženin těchto děl;
5. jde o aktivní vědomí protiprávnosti („provozovatelé Pirate Bay nemohli nevědět, že tato platforma umožňuje přístup k dílům zveřejněným bez svolení nositelů práv“).

33. *K otázce uložení obecné povinnosti poskytovateli služby.*

34. Na úvod lze uvést, že požadavek žalobce na uložení povinnosti žalovanému odstranit anebo veřejnosti znepřístupnit digitální soubory obsahující audiovizuální díla Obušku, z pytle ven! (1955, režie Jaromír Pleskot), Ostře sledované vlaky (1966, režie Jiří Menzel), S čerty nejsou žerty (1985, režie Hynek Bočan), Vesničko má středisková (1985, režie Jiří Menzel), Pelíšky (1999, režie Jan Hřebejk) a Kobry a užovky (2015, režie Jan Prušinovský), a zdržet se do budoucna zpřístupňování těchto audiovizuálních děl veřejnosti, bez toho, aniž by žalovaný vstupoval a kontroloval obsah těchto souborů /tedy aby zjišťoval, zda obsahem těchto souborů jsou uvedena audiovizuální díla, a to i bez ohledu např. na název souboru, nebo příponu tohoto souboru/, obstát nemůže.

35. Obstát nemůže zejména z důvodů, uvedených shora, tedy proto, že vždy v každém individuálně určeném případě je nutné zkoumat, zda provozovatel služby elektronických komunikací překročil tzv. meze bezpečného přístavu shora uvedené a tudíž, zda odpovědnost za obsah přechází na něj, namísto uživatele služby. Proto nelze podle názoru odvolacího soudu z podstaty vyhovět požadovanému „všeobjímajícímu zákazu“ bez zkoumání vztahu ke splnění podmínek uvedených např. v rozsudku SD EU C-610/2015 PIRATE BAY a obecně platnému zákazu monitoringu obsahu uživatelů (k tomu shora uvedené). Tyto podmínky se neuplatní pouze v případě, kdy by bylo v řízení prokázáno, že na straně žalovaného by šlo zejména o aktivní vědomí protiprávnosti jeho jednání. To však v daném řízení prokázáno nebylo, proto byl zamítavý výrok I. rozsudku podle § 219 o. s. ř. jako správný potvrzen.

36. *K otázce uložení konkrétně specifikované povinnosti poskytovateli služby.*

37. Podle názoru odvolacího soudu z dosud dostupné judikatury vyplývá, že lze u provozovatele služeb elektronických komunikací rozumně očekávat, že bude provádět pravidelné kontroly kolekcí odkazů, které odkazují na jeho službu. To platí pro všechna díla, která byla nahlášena jako porušující autorská práva, bez ohledu na počet zasažených děl a uložených souborů uživateli služby. Toto platí zejména v případě, kdy služba hostování souborů do značné míry podporuje porušování autorských práv prostřednictvím svého konkrétního obchodního modelu tak, jako v projednávané věci /tento názor odvolacího soudu odpovídá i závěrům rozsudku Spolkového soudního dvora (BGH) ze dne 15. 8. 2013, Az. I ZR 80/12 ve věci Rapidshare/. Zda je tato faktická podpora navenek poskytovatelem služby (např. v jeho obchodních podmínkách) odmítána, je nerozhodné, rozhodný je pouze skutečný dopad fungování služby žalovaného na množství nelegálního obsahu na jeho službě se vyskytujícího. Podle odvolacího soudu již sám model zvýhodnění uživatelů za vložení obsahu (kredity) a proti tomu systém plateb za stahování (když běžný model úložišť je platba poskytnutí prostoru) je modelem podporujícím zneužívání autorských práv.
38. Zároveň nelze přehlédnout, že pokud provozovatel služby sám pravidelné kontroly kolekcí odkazů na díla, která byla nahlášena jako porušující autorská práva, nečiní, porušuje tím svou obecnou prevenční povinnost, stanovenou mu § 2 900 o. z. (k otázce generální prevenční povinnosti srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2003, sp. zn. 25 Cdo 618/2001).
39. Podle odvolacího soudu je tedy možné žalovanému uložit požadovanou povinnost nešířit dotčená díla autorů (a to bez jejich souhlasu) rozhodnutím soudu.
40. Uložení této povinnosti je však vždy omezeno konkrétním seznamem chráněných děl a předchozím zjištěním o porušování práv k těmto dílům na službě uživatele. Též je vždy nutné přihlídnout k obecnému zákazu obecného monitoringu prostoru vyhrazenému pro ukládání souborů uživateli služby a též k tomu, zda požadovaný rozsah kontroly (který je fakticky vyjádřen v uložení povinnosti provozovateli služby znepřístupnit soubory obsahující autorská díla a šířená mezi třetí osoby bez souhlasu autora) je adekvátní rozsahu (jak z hlediska časového, tak i množstevního) porušování děl a nákladům spojeným s touto kontrolou provozovatelem služby.
41. Zjevně důležité je i hledisko proporcionality zásahu soudu do obecně vyjádřeného zákazu monitoringu obsahu souborů (vyjádřeného v § 5 ZSIS a směrnici 2000/31/EHS o elektronickém obchodu) provozovatelem služby a dopadu důsledků porušení práv autorů děl, která se na službě žalovaného vyskytují. Při tomto posouzení strohá argumentace žalovaného o tom, že neodpovídá za obsah souborů vložených jeho zákazníky, nemůže v testu proporcionality zásahu do jednoho práva (práva žalovaného na svobodu podnikání) a práva druhého (autora na ochranu jeho díla) obstát bez dalšího zkoumání dopadu jednotlivých zásahů (k testu proporcionality srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 346/09).
42. Podle odvolacího soudu je tak vždy nutné respektovat přiměřenou rovnováhu mezi jednotlivými právy účastníků a není možné připustit stav, kdy je jedno právo bez rozumného zdůvodnění preferováno oproti právu jiného.
43. V projednávané věci však došlo k situaci, kdy žalovaný sice svobodně podniká (poskytuje prostor na serveru svým zákazníkům), ale jak vyplynulo z dokazování před soudem prvního stupně, tak i soudem odvolacím, značná část „produkce“ jeho zákazníků jsou pouhé pirátské kopie audiovizuálních děl, což ve svém důsledku způsobuje značnou a dlouhodobou újmu autorům těchto děl, přičemž veškeré náklady na oprávněnou obranu nesou výlučně tito autoři. Žalovaný přitom není ochoten připustit ani faktické strpění nutné a tudíž rozsáhlé kontroly obsahu souborů na jeho službě žalobcem (k tomu dále srov. argumentaci níže k výroku III. rozsudku). Tento stav tak neodůvodněně zvýhodňuje jedno právo vůči právu jinému, a to zásadním a dlouhotrvajícím způsobem.
44. Z tohoto důvodu odvolací soud změnil podle § 220 o. s. ř. výrok III. rozsudku tak, aby zohlednil nejenom časové omezení, ale i omezení na konkrétní díla, u kterých bylo prokázáno, že se

opakovaně na službě žalovaného neoprávněně vyskytují a jsou nabízeny ke stažení jiné, další veřejnosti a zároveň s omezením uplatněného nároku na dobu výkonu kolektivní správy žalobce s ohledem na to, že rozsudek soudu je obecně vykonatelný do budoucna bez bližšího časového omezení. Ve zbytku původně požadovaného nároku žalobu zamítl.

45. Zároveň odvolací soud zpřesnil povinnost ukládanou žalovanému tak, že mu neuložil požadované „zdržení umožnění veřejného zpřístupňování digitálních souborů“, ale uložil mu povinnost zdržet se umožnění *stahování* digitálních souborů, jelikož tato povinnost odpovídá obsahu služby poskytované žalovaným a samotné pouhé ukládání souborů na službu žalovaného nemusí být ve všech případech závadné.

46. *K otázce umožnění přístupu žalobce do systému žalovaného bez dalších (omezuujících) opatření.*

47. Pokud jde o výrok II. rozsudku, ten byl též podle § 220 o. s. ř. odvolacím soudem změněn. Podle odvolacího soudu si množství autorských děl a množství práce spojené s kontrolou těchto děl autory nebo kolektivním správcem vyžaduje, aby vůbec bylo možné poskytovatele služby upozorňovat na neoprávnění šíření děl na stánkách (službě) poskytovatele (a tím splnit svou povinnost zastupovat řádně autory dotčených děl), vyloučení (sice obecně platných a uznávaných) strojových nástrojů na ochranu proti phishingovým útokům na servery poskytovatele služby. Podle odvolacího soudu též nelze na straně žalobce předpokládat zlý úmysl při jeho přístupu na servery (službu) žalovaného.

48. Teoretické ohrožení počítačové bezpečnosti je tak v daném případě vyváжено, při posouzení testem proporcionality zásahu, zájmem na plynulé a v zásadě (technicky) neomezené podpoře vymáhání práv z duševního vlastnictví /srov. bod 17 návětí směrnice 2004/48/ES o dodržování práv duševního vlastnictví, podle kterého opatření, řízení a nápravná opatření stanovená touto směrnicí je třeba pro každý případ určit takovým způsobem, aby byla řádně zohledněna zvláštní povaha daného případu, včetně zvláštních vlastností každého práva duševního vlastnictví/.

49. Podle odvolacího soudu není možné připustit situaci, kdy by při velkém množství souborů uložených na službě poskytovatele, obsahující neoprávněně šířená díla, tudíž při velkém množství dotazů ze strany osoby oprávněně hájit zájmy autorů, došlo k technickému (softwarovému) zablokování přístupu do systému poskytovatele služby /jak bylo prokázáno v tomto řízení/, a tím k faktickému znemožnění detekce a následnému odstranění souborů obsahující závadný obsah v systému žalovaného.

50. Je tak zcela na žalovaném, aby pomocí běžných softwarových nástrojů částečně umožnil, byť ve zvýšené míře než je běžné, pokládání strojových dotazů žalobcem do systému žalovaného, neboť jak uvedeno shora, nelze rozumně předpokládat zneužití systému žalovaného žalobcem. Navíc, i přes toto požadované uvolnění bezpečnostních pravidel, stále žalobce odpovídá za případnou újmu vzniklou žalovanému touto činností žalobce.

51. Tuto povinnost však bylo možné žalovanému uložit pouze ve spojení s díly, u kterých se v řízení prokázalo opakované porušování práv autorů na službě žalovaného, proto ve zbytku původně požadovaného nároku žalobu zamítl.

52. *Obecné poznámky na závěr*

53. Na závěr, pouze pro úplnost, odvolací soud poznamenává, že jeho názor na vztah povinností poskytovatele služby a práva na ochranu autorských děl je v souladu se závěry generálního advokáta SD EU, vyjádřenými v jeho stanovisku k spojeným věcem C-682/18 a C-683/18 a názorem vyjádřeným v čl. 17 odst. 4 Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/790 ze dne 17. dubna 2019, o autorském právu a právech s ním souvisejících na jednotném digitálním trhu a o změně směrnic 96/9/ES a 2001/29/ES, podle kterého pokud není svolení (*ke šíření díla*) poskytnuto, odpovídá poskytovatel služeb pro sdílení obsahu online za neoprávněná sdělení nebo zpřístupnění děl chráněných autorským právem a jiných předmětů ochrany veřejnosti, pokud neprokáže, že

vynaložil veškeré úsilí k získání svolení a v souladu s vysokými odvětvovými standardy odborné péče vynaložil veškeré úsilí k zajištění nedostupnosti konkrétních děl a jiných předmětů ochrany, o nichž mu nositelé práv poskytli relevantní a nezbytné informace, a v každém případě ihned poté, co od nositelů práv obdržel dostatečně odůvodněné oznámení, znemožnil přístup k oznámeným dílům nebo jiným předmětům ochrany nebo je odstranil ze svých internetových stránek a vynaložil veškeré úsilí k zamezení jejich budoucímu nahrání /byť dosud tato směrnice nebyla do českého právního řádu implementována/.

54. Zároveň je nutné zdůraznit, že shora uvedený názor odvolacího soudu koresponduje i s názory vyjádřenými v návrhu Evropské komise - dokumentu DSA (Digital service Act) - Akt o digitálních službách, blíže https://ec.europa.eu/info/strategy/priorities-2019-2024/europe-fit-digital-age/digital-services-act-ensuring-safe-and-accountable-online-environment_cs#jak-jsou-hlavn-cle-aktu-o-digitlnch-slubch

55. *K nákladům řízení*

56. S ohledem na změnu napadeného rozhodnutí odvolací soud opět rozhodoval o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně. S ohledem na to, že žalobce byl úspěšný ze 2/3 původně požadovaných nároků, náleží mu podle § 142 odst. 2 o. s. ř. poměrná část náhrady nákladů řízení (po odečtení úspěchu žalovaného) ve výši 1/3 žalobci vzniklých nákladů před soudem prvního stupně.
57. Tyto náklady jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem 6 000 Kč, odměnou advokáta podle § 9 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif za 12 úkonů právní služby (příprava a převzetí, sepsání žaloby, podání ze dne 7. 2. 2018, 23. 4. 2018, 15. 8. 2018, 15. 10. 2018 a dne 23. 1. 2019, účast na jednání u soudu dne 22. 3. 2018, 5. 6. 2018, 17. 8. 2018, 5. 12. 2018 a dne 25. 1. 2019 po 2 500 Kč, náhradou hotových výdajů dle § 13 tarifu za 12 úkonů po 300 Kč. Dále pak hotovými výdaji za provedené překlady listin, které žalobce předložil k důkazu, a to ve výši 13 068 Kč za překlad shrnutí konzultace Evropské komise z anglického jazyka, 20 147 Kč za překlad rozsudků z italského jazyka a 1 636 Kč za překlad tiskové zprávy Spolkového nejvyššího soudu z jazyka německého a dále a 21% DPH, jíž je zástupce žalobce plátcem, celkem tedy 88 825,71 Kč. 1/3 z této částky činí 29 608,57 Kč, což žalobci náleží jako náhrada nákladů řízení za řízení před soudem prvního stupně.
58. Jelikož i v řízení před odvolacím soudem byl žalobce z 2/3 úspěšný, náleží mu podle § 142 odst. 2 o. s. ř. poměrná část náhrady nákladů odvolacího řízení (po odečtení úspěchu žalovaného) ve výši 1/3 žalobci vzniklých nákladů před odvolacím soudem. Tyto náklady jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za odvolání 4 000 Kč, odměnou advokáta podle § 9 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif za 3 úkony právní služby po 2 500 Kč, náhradou hotových výdajů dle § 13 tarifu za 3 úkony po 300 Kč a 21% DPH, jíž je zástupce žalobce plátcem, celkem tedy 15 004 Kč. 1/3 z této částky činí 5 001,30 Kč, což žalobci náleží jako náhrada nákladů řízení za řízení před odvolacím soudem.

Poučení:

Dovolání proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek § 237 o. s. ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání (§ 237 až 238a o. s. ř.) je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho splnění v exekučním řízení.

Praha 20. 1. 2021

JUDr. Roman Horáček, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Romana Milerská.